

SETMANARI CASTELLARENÇ

ANY V :: NUM. 242
Castellar del Vallès - 15 octubre 1937

Redacció, Administració i Impremta:
Puig de la Creu, 3

Número solt: 20 cèntims
Subscripció: 60 » al mes.

PROU!

No és la primera vegada que ens han fet arribar fins a les nostres oïdes, el que podríem dir ben alt i convençuts de qualificar amb justícia, de lladre, a qui aprofitant les circumstàncies vol enriquir-se a l'esquena de l'obrer i inclús del menestral, d'una manera vergonyant, d'una forma inhumana. És la injustícia més denigrant i de més baixa categoria, procurar lograr descaradament un benestar insegur a canvi de la fam d'un poble. Amb el sacrifici d'uns pares, d'una esposa, per tal de fer una ofrena i un ajut a un seu que els moments li han fet deixar tot per tal d'ocupar un lloc de perill, i arribar fins a la criminalitat d'enriquir-se barrejant amb aquelles matèries indispensables pels infants.

Davant de tanta mala fe, davant d'uns «tims» tan declarats, davant d'uns actes impropis de l'home i davant de l'abús lladronici i a plena cara d'un ésser inhumà, és l'hora de dir PROU! Però un PROU categòricament nascut del convenciment. S'ha d'acabar amb la plaga d'explotadors i traficants amb la gana del poble.

Molt bé algú podrà creure's que parlem i al·ludim en termes generals, no. Si fem aquesta manifestació de s'ha d'acabar amb aquest abús, es pot creure que és d'una manera quasi bé directa i intencionada, doncs no és un el sacrificat, no és un el qui paga els plats trencats, és tot el poble que es veu «timat» d'una manera descarada.

Aquest PROU arrencat del cor d'un sens fi de famílies cansades de tan pillatge; aquest PROU arriat davant la perllongada i desmesurada actuació del rixidor a costes del sacrifici d'altri, ens el fem nostre, i ens el fem nostre per ofrenar-lo a l'Autoritat que correspongui, per tal de què acabi amb tan denigrant actuació.

I en fer a mans aquest PROU no ho fem d'una manera aparentòria i per salvar responsabilitats, sinó que primerament, ens posem al costat de tot un poble i en segon lloc, disposats a ajudar en la forma que sigui, a l'Autoritat competent que té d'acabar d'una vegada i per sempre, amb aquest pillatge que a totes hores es pot posar de manifest.

TEMES D'AGRICULTURA

L'agricultura

NOCIONS PRELIMINARS

L'agricultura és l'art que ensenya regles per al cultiu del camp.

L'home dedicat al cultiu del camp es diu agricultor.

Tot el que serveix per al cultiu del camp, rep la qualificació d'agrícola i és rústic el que perteneix al camp i no ha estat perfeccionat per l'art.

L'agricultura és la base de la civilització i el fundament de la riquesa i benestar dels pobles, perquè és la primera matèria per a viure.

Tots els homes deuen tenir coneixements agrícoles per a practicar-los o per contribuir amb els seus consells i influència al desenrotllament i progrés de l'agricultura.

En l'agricultura, com tots els arts, hi ha teoria i pràctica: la teoria agrícola o

l'agricultura teòrica, és el conjunt de coneixements agrícoles deguts a l'experiència i que es poden adquirir per l'estudi; la pràctica agrícola o agricultura pràctica, és el conjunt de coneixements agrícoles que cada home pot adquirir per la pròpia experiència.

Per al progrés de l'agricultura és necessari que la teoria i la pràctica vagin unides.

Els coneixements que necessita l'agricultor es divideix en dos grups: coneixements auxiliars i coneixements tècnics.

Els coneixements auxiliars es refereix especialment als meteors o influències atmosfèriques que poden afavrir o bé perjudicar el desenrotllament de les plantes.

Els meteors es divideixen en aquosos, lluminosos i elèctrics.

Els meteors aquosos reben el nom de boires, pluges, neu, calamarsa i altres.

Els núvols exerceixen favorable influència en la vegetació, doncs regularitzen la quantitat de calòric i impedeix la

irradiació del sol durant el dia i la de la terra durant la nit.

Les pluges convenen a les plantes durant el seu desenrotllament, però les perjudiquen en la floració i maduració.

La neu, és beneficiosa, perquè amara d'humitat la terra i preserva dels freds intensos a les plantes.

Els meteors lluminosos, depeneixen de l'acció de la llum.

La llum dèbil produeix aïllament en les plantes; si la llum és intensa, s'enforteix el teixit baix el seu influx; si va acompanyada de calor, ocasiona dessecament; si va acompanyada d'humitat, dona origen a putrefaccions i altres enfermetats a la planta.

Baix la influència de la llum, es desenrotlla la matèria colorant verd de les plantes i aquestes absorbeixen de l'atmosfera el carboni, que els hi serveix d'element principal per la seva nutrició.

Els meteors elèctrics donen origen principalment al llamp i al calamarsa.

Els efectes de la calamarsa també perjudiquen molt a les plantes.

Els coneixements tècnics de l'agricultor comprenen: les condicions dels vegetals, el terreny, els adobs per a millorar-lo, els treballs que es deuen donar-se a les terres, instruments i màquines agrícoles, condicions particulars d'algunes plantes, per últim, animals útils i d'altres.

Aquests són els coneixements i pràctica de l'agricultura.

AGUSTÍ RIFER VILA

Conselleria d'Assistència Social

Aquesta Conselleria, i procedent de Proveïments, es féu càrrec de 23 racions de pa de diversos tamanys, sobrants del darrer repartiment, per tal d'entregar-los a les persones que per llur particular estat de salut en tinguessin més necessitat.

El repartiment fou fet d'acord amb els dos facultatius de la població i es fa públic en evitació de crítiques equivocades i per a esmenar censures injustes que ja han començat a sorgir.

Castellar del Vallès, 14 d'octubre del 1937.

El Conseller President,
LLUÍS MONTAGUT

SILUETES DE CAMPANYA

RECORDS...

per LL. CANET I FOIX

IX

Aires alats de la meua terra. Cançons que volen espai enllà i gairebé no es cop-sen ja de tan lluny. Dies d'infantesa, fel-licios, coronats de benaurances, que es perden per unes llunyanies que ara sola-ment poden viure en la imaginació, en la fantasia. Amics que et recorden, que t'escriuen. Éssers que ens havíem com-près, compenetrat uns dies escapats, allu-nyats com oronells que pressenteixen dies de gel, rúfols, tempestuosos. Desmo-runament de la torre de vori aixecada en el si de l'afinitat...

Il·lusions endurides, amargades pel fel de la realitat, de la cruïlla. Somnis que ja no són somnis, sinó uns somnis pesats, terribles. Cartes que vénen de lluny i et perfumen les mans, et refres-quen la pensa, però només uns instants; després, et fan plorar. Passat que ja no et parla a l'oida, sinó quimèricament, amb deliri. Hores dolces que ja no et porten benestar, sinó agre-dolç de fei, regust amarg de tragèdia. Símbols que s'han tornat esquerps, agressius!...

Un dia, l'aire del matí, t'aixamplava els pulmons, t'injectava optimisme, et refrescava els pensaments, t'afinava la sensibilitat. Ara les brises matinals t'as-fixien, et cremen els bronquis, t'empol-seguen el pensament... I recordes per dissort. I tens sensibilitat, per sofrir més encara...

Una esperança? Sí. Una il·lusió, una mena d'il·lusió? També. Però descansant en l'obscuritat, en el buit encara!...

* *

Un dia ho tinguérem de deixar tot: familiars, amics, éssers estimats, coses insignificants, però que et parlaven tan arran, que et deien tantes coses. I da-munt de quatre rodes, de més rodes, de moltes més rodes... i altres hores caminant o corrent, carregats o no tan fei-xucs, ens anarem apartant de tot, de tot allò que en el silenci ens deia tant, ens parlava tant...

Hem encès les pipes amb tions gros-sos d'un foc. Després, amb un llumí tro-bat casualment al fons del sarró, n'hi hem encès una viutena. Altres hores, no hem tingut bri de tabac, ni llum. Hem portat barba perquè ens ha mancat temps, perquè no hem tingut barbers. I ens hem afeitat diàriament perquè ens vagava, perquè podíem.

Ens hem cósit els botons de la guer-

rera, de la camisa, dels calçotets! I hem anat espitregats perquè no hem tingut temps de cosir, perquè no hem tingut elements. Hem tingut calor... hem tin-gut fred...

De carreteres i camins, n'hem passat de tots colors, de totes qualitats. D'ai-gües n'hem begudes de tots els rius, de totes les fonts, de tots els gustos, de to-tes les cantimplors. De boscos, n'hem travessat de totes les vegetacions, fins a perdre'n la noció dels pins, fins a poblar-los solament gatoses i espuerallacs. Ens hem ajagut damunt la rosada de la nit, arran d'un marge no tan esventegat. El sol l'hem vist a sortir per totes les bandes de l'horitzó. Sota la lluna hi hem cami-nat nits senceres, fins a trencar l'alba. Per camins de pols, travessant serres i poblets, muntanyes i valls. Quatre cases escampades, terroses, arraulides a la fal-da d'una muntanya; unes hores per llurs diformes carrerons, se'ns hi han entelat les baionetes amb la pols, altres hores, rovellades per les humitats, pel fang. I sota la pluja, carregats, enfargats de bagatge, de camins, de nits fosques, de nits de trinxera, de parapet, de fang, de muntanyes, de boira baixa, de torrents, de pobles engolits per la nit, per les te-nebres, de serres tacades per la lluna, de cel espuerjat d'estels, d'hores i moments que tenien música, una mena de música agressiva, sarcàstica... melangiosa altres hores... i hem caminat, caminat...

I encara cantant cançons, amb opti-misme, per sistema més tard... Fins que caminant d'esmes sortia el sol i arribà-vem a un nou escampall de cases que ens ajaçàvem per les pallisses esperant un nou toc de corneta per a prosseguir en-davant o anar a parar el plat que dona-ven ranxo.

Carns congelades, be, de pot, cafè, pa, molt pa, com a germans es compar-tia. I aquells rengles de «matxós» tan bons auxiliars dels homes en les camina-des feixugues, també se'ls procurava la seva minestra. Quants homes hi havia en aquestes llargues jornades que eren *mule-ros* i no havien vist mai altra cosa que una ploma, un taulell o un llibre de Caixa?

Tota una joventut que es sacrificava. Tota una joventut que sofria. Que passa mil privacions, mil dolors. Però amb convenciment, amb resignació. Esperant la glòria, una glòria! La dels humils, la

dels pobres, la de poder menjar pa sola-ment.

Quan tardarà a venir?

* *

Han passat tres mesos que partírem. Sembla que fos ahir, diran. Tres mesos, tres mesos!...

Quants en passaran encara?

N'hi ha que fa mig any que hi són; altres tretze mesos. D'altres, que no saps quan fa, però si han quedat per sempre...

Quan es pon el sol, ningú sap si l'en-demà el veurà a sortir, ni s'hi pensa, ni interessa pensar-hi moltes hores!

...I tots, però tots, el més abandonat que pugui semblar-te, quan ve el correu, rep cartes, paquets, que el fan plorar, que el fan riure abastament. No hi ha ningú, absolutament ningú, que visqui oblidat, que no el recordin! La mare; la dona; els fills; els amics; els veïns; la promesa, si, aquella noia endreçada, gen-til, que l'hi escriu cada vespre, que l'es-perança en l'absència, en l'enyorament... I per damunt de tot, aquella dona que ja té anys, qu' l'hi ha costat tants faties llur fill i ara recordant-lo més, molt més que ningú, el plora en el silenci, en la quietud de la llar mentre feineja. Pobra mare... la de tots!, ella és la que més que ningú sent el dolor, viu, punyent, de la guerra!

Hi ha un soldat, que anem allà on es vulga, sempre porta una guitarra. Un altre, una harmònica. Un altre, una flau-ta... I en la quietud d'alguna nit, quan no penses res, que ja és difícil no pensar res, es senten unes notes, unes melodies, uns planys, que et parlen, que et pene-tren endins... endins! És el de la flau-ta... És el de l'harmònica... És el de la guitarra...

Front de Terol. Valdeconejos, 4 d'oc-tubre 1937.

ELS NOSTRES COL·LABORADORS

PER NOSTRES MUNTANYES

El Montcau

Sant Llorenç del Munt

Coll d'Eres... planell frondós i plasen-ter en l'alta carena, al cim nord de Sant Llorenç del Munt. Està situat a uns 900 metres al repen del turó Montcau, comu-nica amb la Mola, amb el camí de la ma-sia de La Mata, conca de la riera de les Arenes, i el de la Vall d'Horta, conca del riu Ripoll.

L'esmentat coll, antigament també es coneixia per *Era de la Guardiola* que oro-

gràficament *Era* significa ras o petit pla al cim d'una altura.

L'ascensió al Montcau, és seguint el corriol carener que directament porta al cim agut i pelat (1.060 mts. aprox.) el qual l'anomenaven *Puig de la Guardiola*, que fa pensar que tal vegada deuria existir una *Guardiola*, o, simplement, el designarien així, per la immensitat de terra que des d'aquest cim es domina.

Antigament es denominava *Muntanya del Montcau* una zona de terreny molt més extensa de la que avui coneixem per *turó Montcau*, qual nom es donava a les muntanyes o turons mancats de vegetació, significat terreny pelat sense herbes ni mates.

En les meves estades al Montcau, sempre he sentit l'emoció muntanyenca, per això em plau parlar-ne; les sensacions m'han produït una voluptuositat incontenible, unes manifestacions en formes exultes.

La vista des d'aquest cim és grandiosa sens arribar per això al domini de la Mola, el cim sud i culminant de la muntanya de Sant Llorenç del Munt, i tants altres de la nostra terra. El Montserrat mostra ben aprop tota sa meravelliosa fantasia; enllà es veuen les seves planes de la Segarra, i, pel seu darrera, la serra del Montsec; la serra de Pinós, les muntanyes de Sant Llorenç de Morunys, els Rasos de Peguera, el serrat d'En Cija, la serra de Cadí, la muntanya de Bagà i les penyes del Moixaró, el Puig Llançada i tota la serralada pirenenca, de la que baixa la carena que separant les conques del Ter i el Fluvià, va al Puigsacalm, del que se'n deriva la serra que per Cabrera i Collsacabra es veu finir en el gran cingle del Far, Més ençà hi gallardeja el Montseny i la serra de Bertí, per Puigoriol i Coll Sespina, puja a les altures de l'Estany; i ja més properes, hi tenim les serres de Granera, Coll d'Asens i de les Pujades de Castellterçol.

Dintre aquest gran cercle de muntanyes hi ha les accidentades comarques de Bages, el Lluçanès i el Bergadà, de les que se'n veuen bon nombre de poblacions essent la més vistosa la ciutat de Manresa. També s'ovira molt bé en dies clars la de Berga, i la vila de Moià, es veu blanquejar molt bé en el seu assolat racer.

En el Vallès i en el mar, hi té un domini petit perquè el Montmajor, el Puig de la Creu, i sobre tot les altres altures de la pròpia muntanya, li preu el senyoriu. Encara en té menys en el Penadès, perquè el Montserrat es redreça entremig.

El Montcau iliga la muntanya vallesana amb la carena que va al Pireneu, i la Mola la uneix amb la que baixa al Tibidabo i al Montjuïc, formant la separació

de la vessant del Llobregat i el Segre de la del Besòs i el Ter. Aquesta curiositat topogràfica donà lloc a la llegenda del camí dels monjos del monestir de Sant Llorenç del Munt al de Sant Cugat del Vallès.

Pugem encara al Montcau... Recordo l'entusiasme tingut l'última vegada, portant-me en el meu ésser una vibració de goig intensíssima; en el seu cim agut i pelat, em sentia estàtua vivent sens l'anginosa obsessió, i el perill dels abismes. Em sentia ardit i més excursionista en les impresions de la visió llunyana d'un panorama vastíssim...

Em sentia ardit i més excursionista... sols em faltava una bandera barrada per enarborar-la en el seu cim com esplèndida manifestació d'amor a nostres muntanyes. Per deixar-hi una engruna de goig i gratitud m'esdevingué al pensament aixecar les mans enlaire i una mirada en el cel blau dient: «Senyor, jo visc per sempre...!»

FRANCESC GOSALBES I CASTANÉ

Forces invisibles

Entre les diferents forces que en el món existeixen, de les quals d'elles n'hi ha de molt potentíssimes, tenim les forces invisibles, quan menys per mi així qualificades, que tenen també una força incalculable. De les invisibles tenim el vent, que amb les seves carreres desenfrenades, a voltes arriba arrencar els arbres d'arrel i fins en països llunyans més perjudicats dels huracans, a tirar les cases a terra. I és cosa segura que encara mai ningú l'ha vist el vent.

Tenim l'electricitat, una de les forces més temibles, que quan no, veiem la distribució dels cables.

Del vent no en veiem res. El seu únic cable és l'espai; la seva força invisible. Veiem els objectes anar d'ací i d'allà, sense apreciar cap indici d'aquest fenomen monstre a voltes, que se'n escapa com per art d'encantament per entre les pròpies mans.

Una de les forces que també podem comptar-la d'aquesta classe, és la que posseeix l'amor; o si no, que ho diguin els enamorats.

La força de l'amor, (que jo l'anomeno invisible i contagiosa) a part alguna excepció, totes les persones, tard o d'hora, han de sentir-la. L'home més fort, l'home més ferotge; la dona més rebel, la dona més astuta, tenen certs moments durant la vida, que una debilitat incomprensible

fa mostrar-los manyacs i mansos davant la inatge que els atrau, fins arribar de genolls a les seves plantes.

Molts són els poetes i literats que han llençat la seva opinió envers la força que l'amor posseeix, però la vertadera realitat sempre queda confusa. Faig avinent aquí la meua disculpa, puix no seré jo qui pugui esbrinar-la.

Sols diré que l'amor és font d'alegries i tristesses. Amb ell, dos fruits podem trobar-hi, quals qualificatius podríem anomenar-los felicitat i desgràcia. En un principi, enfront la seva força, tots busquen el primar, però, desgraciadament, no és rialler per a tothom.

En un llibre d'Alexandre Sawa, recordo haver llegit en quant a l'amor fa referència, aquestes preguntes: «És plaer o turment, vida o mort? A tot cas els dos extrems a la vegada?» Així acabava aquest escriptor la seva opinió més o menys formada de la potència de l'amor. Començant per ell i acabant després de consultar-ne d'altres, trobaríem que ells, grans literats que saben descriure baix l'impuls de la ploma les idees i els paisatges, se'ls fa impossible esbrinar aquest misteri podríem anomenar-lo, que tenim entre nosaltres, perquè amb ell poguem saborejar el plaer més immens, a l'ensems que els sofriments més amargs. Dolent a voltes si es pren en broma, com si es pren seriós.

Enfront d'aquestes consideracions, podríem afegir-hi les següents paraules: Oh amor irresistible! Quantes vides tens fenices i quantes vides tens perdudes! Oh dona divina!, tu ets la felicitat de l'home, però, a l'ensems... tu ets la seva perdició. I que perdoni aquest respectable sexe, que és mereixedor de totes les atencions, puix sóc més feble amb les meves consideracions que les exposades a l'obra «Ibis», de Vargas Vila, editada amb rica prosa i que llegint la seva argumentació deixa entreveure que pot estar més encertat que jo. Diu el seu llibre: «Tem a l'amor com a la mort; ell és la mort mateixa. La dona és més amarga que la mort, diu Salomó. Estima les dones; no estimis a la dona; no estimis mai a una dona; ella serà la teva perdició; la dona és la font del mal i del dolor; la dona porta en el ventre la tragèdia; innocent i fatal hi ha en ella quelcom irredimible, que li fa portar la catàstrofe a la vida i a l'amor!... L'home que estima és un conquistador vençut per la seva conquesta. Gosa a la dona; no l'estimis mai; l'amor és vil, perquè té de la carn; sols l'amistat és forta perquè és pura; viu de l'ànima; (La vertadera amistat és més pura que el vertader amor) ha dit La Rochefoucauld; i el vertader amor no existeix...»

Aquestes són paraules algunes de les quals en mig d'altres assimilades, envia-va cert mestre pintat a l'obra «Ibis», a

un alumne seu, amb quins va desenrotllant-se l'esmentada obra. I seguint la mateixa, quan ja l'alumne està prop del precipici, afegeix entre altres comentaris: «la dona fa el mal amb la innocència als ulls i la pau al cor; el mal està a la seva naturalesa com el verí en el suc de certes plantes; ella ho ignora; escampa el mal com la planta exhala el seu perfum; és inconscientment tràgica; no la culpem; és el seu destí». I segueix amb moltes més consideracions i dient veritats potser irrevocables, o sigui que l'autor arriba fins l'últim extrem per mitjà de l'escriptura i és tal l'extrem que perfila, que en alguns casos pinta la mort per a solucionar el problema.

Si volgut lector, aquest se't planteja; si el mal està en la dona a la seva naturalesa com el verí en el suc de certes plantes, abans de veure't completament enverinat, procura fugir: si ella ignora el seu verí; si és el seu destí i no pots culpar-la, no l'anihilis, com allà ens diu; en lloc de recordar les paraules «màtala o mátate», recorda't de fugir. No facis cas, en aquest tema, d'aquell refrany «el que fuig és un covard»; fuig!, que no sempre es marxa per covardia. Fuig!, que a voltes en les petjades del que fuig creixen les arrels de l'enteniment.

Així és de forta la potència de l'amor. Els seus problemes són molt complicats; i més, si perduren els temps de cultivar-lo encobert per la conveniència dels pares.

La joventut deu ésser mestressa del seu destí. Això no vol dir que tingui d'oblidar-se dels seus deures més elementals. Un d'ells és no buscar, entre l'home i la dona, una amistat i franquesa per a sadollar uns instints més propis de la bèstia que de la persona humana, sinó una amistat sincera amb una franquesa noble, per a tenir amb elles la base ferma del que deu ésser l'amor en el camí de la vida.

QUIRZE MORERA

Consell Municipal de Castellar del Vallès

PRESIDÈNCIA

AVÍS IMPORTANT

Tal com va comunicar-se per mitjà de circular repartida entre el veïnat, dissabte passat va començar-se el cobrament a compte de la quota que correspondrà satisfer per repartiment local d'aquest any.

Si els veïns fent-se càrrec de les necessitats amb què es troba el Consell, responen a la crida que se'ls feia i satisfan els rebuts que es presenten al cobra-

ment, per tot aquest mes, amb tota seguretat a partir del primer de novembre proper, no caldrà pagar la quota extraordinària a les Sindicals com ve fent-se, puix tal com ja s'anunciava, la quota que fixi el Consell serà per atendre també les despeses que ara es satisfan amb les aportacions de les dues Sindicals.

Castellar del Vallès, 14 d'octubre del 1937.

El President del Consell Municipal,
V. ROCA

NOTICIARI

LA CARESTIA DE PA

Des de dissabte passat que no ha estat possible distribuir pa per manca de farina, amb tot i l'activitat en tots moments demostrada per la Conselleria de Proveïments local; no obstant, sabem que aquesta continua les ininterrompudes gestions per tal d'aconseguir farina i segons antecedents, és molt probable que dintre breus dies poguem tornar a calmar un xic les nostres necessitats per mitjà d'aliment tan primordial com és el pa.

Després dels dies transcorreguts sense tan preuat aliment, hi ha qui es desespera i no vacil·la en fer càrrecs i criticar a un i a l'altre i hem de remarcar que precisament el nostre poble fins ara ha estat podem dir gairebé sempre atès per aquest concepte, doncs evidentment podríem citar molts pobles i ciutats de la rodalia que fins han estat tres i quatre setmanes sense tan cobdiciat aliment.

Si volem complir en el nostre deure de bons ciutadans, no ens queda més que reflexionar amb la deguda serenitat i sols així podrem fer-nos capaços i copsar ben bé els moments difícils que vivim.

VIATGE D'ESTUDI

Ens assabentem que la infermera Teresa Roca Joloch, la qual prestava llurs serveis professionals en el «Casal d'Assistència» de la nostra població amb una activitat i zel dignes de tot elogi, ço que féu que la Conselleria de Cultura i Assistència Social organitzés unes classes d'infermeres a càrrec de la susdita companya, a les quals hi concorregueren diverses veïnes de la localitat amb molt bons resultats, el passat dilluns sortí cap a Suïssa en viatge d'estudis professionals.

Sincerament desitgem a la companya Roca, que aquest viatge li sigui ben profitós i a l'ensems pugui comptar amb una prova més de llur suficiència professional.

FUNCIO TEATRAL

Per a demà dissabte a la nit, està anunciada la representació en el «Saló Municipal d'Espectacles», de la formosa obra titulada «Marieta Cistellera», original de Salvador Bonavia, a càrrec de la notable i aplaudida companyia Vila-Davi.

Es d'esperar que aquest esdeveniment teatral constituirà un dels més sorollosos èxits del nostre teatre, tan per la vàlua de l'obra com per la qualitat dels actors que la representaran.

EL LLIBRE

SOBRE LA XIFRA DE NEGOCIS

Convenientment assessorats, novament ens permetem recordar als industrials i comerciants que encara no ho hagin efectuat, de l'obligació que tenen d'adquirir el llibre de la xifra de negocis, puix sovintegen les inspeccions i com a infractors d'aquella disposició podrien esdevenir-los-hi les sancions i perjudicis que ja estableix el Decret creant el susdit impost.

NAIXEMENT

Dia 8.—Floreal Carenas Puigdomènech fill de Camil i de Francesca.

La nostra enhorabona als pares i familiars.

DEFUNCIONS

Dia 19.—Marc Prat Homet, de 65 anys, solter.

Maria Corominas Sampere, de 62 anys, vídua.

El nostre més sentit condol.

FARMACIA de torn per a diumenge,
Major, 16

TORN DEL RAM D'ALIMENTACIO

Prosseguint el torn establert pel ram d'alimentació, el pròxim diumenge, li pertany restar obert de 8 a 1 del matí, el següent establiment:

Miquel Datzira - Passeig.

CASTELLARENCS!!!

SUBSCRIVIU-VOS A «LA FARGA»

